

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. Ž.**
bytem P.
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2016 č. j. 3505-2/2016-900000-304.7

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 11. 2015, č. j. 127132-4/2015-510000-12. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 21e zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se dopustil tím, že dne 7. 8. 2015 v 10:10 hod. při kontrole na zpoplatněné komunikaci Pražský okruh – R1, 7. km, ve směru k dálnici D1,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

neměl na čelním skle vozidla B., RZ: X, vylepený 1. díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku pro rok 2015. Za naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích byla žalobci podle ust. § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že se vytýkaného přestupku nedopustil, předmětná komunikace nebyla při vjezdu vozidla řádně označena svislou dopravní značkou, která řidiče upozorňuje na skutečnost, že jde o zpoplatněnou komunikaci, a na základě které jsou řidiči povinni tuto komunikaci užít pouze s vylepeným dálničním kupónem či za splnění jiných podmínek předpokládaných zákonem. Žalobce se neztotožňuje s názorem správního orgánu prvního stupně, že by si měl být řidič vědom toho, že je na zpoplatněné komunikaci na základě toho, že je tak uvedeno ve vyhlášce č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem (dále jen „vyhláška č. 435/2012 Sb.“), aniž by tato komunikace byla označena příslušným dopravním značením. Žalobce trval na tom, že komunikace nebyla řádně označena, řidiči nemohlo být známo, že se nachází na zpoplatněném úseku, nebylo provedeno ohledání místa za účelem prokázání, zda se v místě, kde vjel žalobce na danou komunikaci, nacházela svislá dopravní značka či nikoli. Žalobce namítal, že popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelný, nevyplývá z něj, že by se žalobce dopustil přestupku, který mu je kladen za vinu. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, z popisu skutku však nevyplývá základní znak skutkové podstaty přestupku, ve výroku se neuvádí, že nebyl uhrazen časový poplatek, ale že nebyl vylepen 1. díl kupónu, dále zde není uvedeno, že vozidlo bylo užito v systému časového zpoplatnění. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně by bylo možné usuzovat spíše na to, že došlo ke spáchání přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Správní orgán se nezabýval tím, zda žalobce uhradil časový poplatek, právě tato skutečnost je však základním znakem předmětné skutkové podstaty. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek právně kvalifikačních úvah – správní orgán neuvedl, jak aplikoval příslušná právní ustanovení na zjištěný skutkový stav, vůbec se nezabýval tím, zda žalobce uhradil časový poplatek či nikoli, neuhrazení poplatku je znakem skutkové podstaty předmětného přestupku. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013 sp. zn. 30 Cdo 1277/2013. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelně specifikováno také místo spáchání přestupku, k 1. 1. 2016 došlo k přejmenování pozemní komunikace R1 na D0, v době rozhodování žalovaného šlo již o komunikaci označovanou jako D0. Žalobce měl za to, že žalovaný by měl posuzovat odvoláním napadené rozhodnutí podle právního stavu a skutkových okolností v době vydávání svého rozhodnutí (ust. § 96 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“, *a contrario*). Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mělo být minimálně změněno co do specifikace místa spáchání přestupku. Vzhledem k tomu, že tak žalovaný neučinil, je výrok nesrozumitelný, nelze z něj dovodit, že by žalobce spáchal skutek, který byl v místě spáchání přestupku, protiprávní. V době rozhodování žalovaného nebyla pozemní komunikace R1 uvedena ve vyhlášce č. 470/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných mytným (dále jen „vyhláška č. 470/2012 Sb.“), jako dálnice, která podléhá mytnému.
3. Žalobce dále namítal, že řízení před správním orgánem zatížila závažná procesní vada – žalobci nebylo umožněno seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že správní orgán vycházel též z map a fotografií z webových stránek Google, tyto podklady však nejsou obsahem spisu a žalobci nebylo umožněno se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Správní orgán porovnáním podkladů z webových stránek Google s dalšími podklady, jež jsou obsahem spisu, fakticky prováděl dokazování. Dokazování však má být v řízení o přestupku prováděno při ústním jednání, pokud je připuštěno provedení dokazování mimo ústní jednání, musí o tom být účastník řízení vyrozuměn, což se v daném případě nestalo. Žalobce byl zkrácen na svém právu na možnost přípravy obhajoby, na právu vyjádřit se k prováděným důkazům a na právu na to, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti. Žalobce byl toho názoru, že správní orgán opřel své rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nijak nezjišťované, správní orgán zejména nezjišťoval, zda předmětná pozemní komunikace byla zpoplatněná, podle ust. § 20 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích by musela být nejen uvedena v prováděcím právním předpise, ale též by musela být označena dopravní značkou označující zpoplatnění. Správní orgán tuto skutečnost nezjišťoval, žalobce považoval za neprokázané, že na vjezdu, na kterém měl na předmětnou pozemní komunikaci vjet, byla příslušná dopravní značka č. IP 15a, úvahy správního orgánu v tomto směru jsou nepřezkoumatelné. Žalobce tvrdil, že tam taková dopravní značka nebyla. Žalobce byl toho názoru, že skutkový stav nebyl dostatečně objasněn a prokázán, z výroku rozhodnutí správního orgánu totiž plyne, že příslušný díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku nebyl vylepen „*při kontrole*“. Žalobce se svou přítelkyní zastavil u dálnice, v té době vozidlo řídila jeho přítelkyně, následně k vozidlu přijeli policisté a dotázali se žalobce, z jakého důvodu je jeho vozidlo zaparkované u dálnice, v té době seděl na místě řidiče žalobce. Není pravdou, že by žalobce řídil, tj. užil, vozidlo v systému časového zpoplatnění. Taková skutečnost nebyla v řízení prokázána. Pokud žalobce vozidlo po dálnici neřídil, nemohl se dopustit předmětného přestupku, neboť sedět ve vozidle, které nemá vylepen příslušný díl dálničního kupónu, u dálnice není protiprávní. Žalobce by se dopustil přestupku pouze v případě, že by vozidlo užil při jízdě, což nebylo v řízení prokázáno. Žalobce navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí své přítelkyně. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016 č. j. 2 As 217/2015-47.

4. Žalobce též namítal, že správní orgán nezjistil, zda úmysl žalobce byl přímý či nepřímý. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zřejmá míra zavinění, ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), stanovuje míru zavinění jako náležitost výroku rozhodnutí. Absence údaje o konkrétní formě zavinění je přitom závažným nedostatkem – žalobci je zamezeno v argumentaci, že přestupek nebyl spáchán v takové formě zavinění, ze které vycházel správní orgán, dále nelze vyloučit, že žalobce bude účastníkem jiného řízení o přestupku, v rámci kterého bude správní orgán přihlížet k recidivě a mohl by vycházet z toho, že nyní projednávaný přestupek byl spáchán v úmyslu přímém; lze též předpokládat, že forma zavinění se stane součástí záznamu o přestupku v Evidenční kartě řidiče, pokud není ve výroku rozhodnutí uvedena konkrétní forma zavinění, není zřejmé, jaký údaj bude do Evidenční karty řidiče zaznamenán, žalobce by mohl být poškozen u soukromých subjektů, u pojišťoven, u zaměstnavatelů apod. Úvahy správního orgánu o úmyslném zavinění jsou nepřezkoumatelné, neboť z nich nelze dojít ke stejnému právnímu závěru, ke kterému došel správní orgán. Zavinění zahrnuje složku intelektuální a volní, z úvah správního orgánu nelze dovodit, jak dospěl k závěru, že žalobce musel vědět, že se pohybuje na zpoplatněné pozemní komunikaci: zaprvé správní orgán nezjišťoval, zda v místě, kde žalobce na údajně zpoplatněnou komunikaci vjel, bylo

příslušné dopravní značení. Nelze vyloučit, že i kdyby takový vjezd byl řádně označen, nemusel si příslušného dopravního značení žalobce všimnout. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že se správnímu orgánu nepodařilo prokázat intelektuální složku zavinění. Úvahu ohledně volní složky je třeba odmítnout jako nepřezkoumatelnou, správní orgán pouze odcitoval ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, nevyplývá z ní, jak správní orgán dospěl k závěru, že žalobce byl srozuměn s možným následkem svého jednání. Žalobce namítal i nepřezkoumatelnost výše uložené pokuty, z jejího odůvodnění nelze dovodit, jaké úvahy vedly správní orgán k závěru, že pokuta ve výši 3.000,- Kč je adekvátní. Správní orgán neuvádí, zda v obdobných případech byla uložena obdobná pokuta, jaká byla způsobena škoda, či úvaha o poměru polehčujících a přitěžujících okolností. Z odůvodnění nelze seznat, proč byla uložena pokuta právě v takové výši. Správní orgán nezohlednil všechny skutečnosti rozhodné pro výměru sankce podle ust. § 12 zákona o přestupcích. Uložená pokuta je nepřiměřená ve srovnání s městskou hromadnou dopravou v Praze a cenou za jízdné a pokutami za jízdu bez platné jízdenky. Žalobce namítal, že mu přes výslovnou žádost o sdělení osoby, která bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat její podjatost, nebyla tato informace poskytnuta. Žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 15 odst. 4 správního řádu. Tato procesní vada měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobce legitimně očekával, že mu údaj bude sdělen před vydáním rozhodnutí. Žalobce pochopitelně vyčkával s doplněním důvodů odvolání na okamžik poskytnutí informace o oprávněných úředních osobách, aby se hypoteticky podjaté úřední osoby nemohly seznámit s jeho argumentací. Žalobce byl zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení, hodlal se vyjádřit až po poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, chtěl zvážit podání námítky podjatosti vůči nim, tím, že mu tyto informace sděleny nebyly ani nebyl informován o tom, že mu požadované údaje sděleny nebudou, nebylo mu umožněno realizovat své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tak pro něj bylo překvapivým.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce uplatnil většinu námitek až v obsahu žaloby, v průběhu správního řízení byl pasivní, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014-39. Žalovaný poukázal na to, že žalobce uvedl tradiční argumentaci svého právního zástupce, že na nájezdu na zpoplatněnou komunikaci chybělo příslušné dopravní značení, nespecifikoval, na jakém nájezdu značení chybělo, námitka nebyla uplatněna již při kontrole, s odstupem času nelze ověřit, zda byl nájezd opatřen příslušným značením. Z žaloby je zřejmé, že žalobci je známo, že rychlostní komunikace R1 – Pražský okruh, je zpoplatněnou komunikací, jedná se o moderní čtyřproudovou komunikaci, průměrně inteligentní účastník silničního provozu, nadto s trvalým pobytem v Praze, musí vědět, že užití dané komunikace podléhá povinnosti časového zpoplatnění. Žalobce při kontrole policejní hlídkou nesdělil, že by na nájezdu chybělo dopravní značení IP 15a, žalobce neprotestoval ani proti sdělení, že je podezřelý ze spáchání přestupku, k jednání se nevyjádřil a oznámení přestupku odmítl podepsat. Pokud by žalobce danou námitku uplatnil, tato skutečnost by byla prověřena. O údajné absenci dopravního značení se žalobce poprvé zmínil až v žalobě. Tato nová skutečnost je překvapivá a bez dalšího nedůvodná a irelevantní. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, je absurdní požadovat po správním orgánu, aby *ex officio* prověřoval, zda na některém z v úvahu připadajících nájezdů chybí příslušné dopravní značení. Žalovaný nepovažoval za důvodnou ani námitku nesrozumitelnosti popisu skutku, žalovaný měl za to, že z popisu skutku vyplývají obě žalobcem napadané skutečnosti, správní orgán neklade

žalobci za vinu, že nevylepil příslušný díl kupónu na čelní sklo vozidla, ale to, že nesplnil primární povinnost užít vozidlo v systému časového zpoplatnění s objektivně uhrazeným časovým poplatkem. Žalovaný dále uvedl, že primární povinnost je formulovaná ve vztahu k řidiči jen užitím vozidla, ohledně kterého objektivně nedošlo k úhradě časového poplatku, neprokazuje se totiž, že řidič poplatek neuhradil, ale jen že užil vozidlo, ve vztahu k němuž není poplatek objektivně uhrazen – objektivně tomu svědčí nevylepený díl kupónu. Obdobně je to popsáno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jediným účelem existence zakoupeného a vylepeného dálničního kupónu je prokázání úhrady časového poplatku a umožnění účinné kontroly dodržování této povinnosti. Žalobce nepřišel s žádnými důkazy, které by úhradu časového poplatku prokazovaly, žalovaný si neuměl představit, jaké jiné úvahy by měl správní orgán vést. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by byl popis místa spáchání přestupku nesrozumitelný, v době žalobcova protiprávního jednání se předmětná pozemní komunikace jmenovala R1, její přejmenování, ke kterému došlo od 1. 1. 2016, je nepodstatné. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je místo spáchání přestupku označeno správně, nadto je pojmenování doplněno označením „Pražský okruh“. Žalobce neměl o místě spáchání přestupku žádné pochybnosti, jak plyne z obsahu žaloby. Vyhláška č. 470/2012 Sb. se týká mýtného, nikoli systému časového zpoplatnění. Žalovaný považoval za nedůvodnou rovněž námitku žalobce týkající se provedení dokazování mapami a fotografiemi z internetových stránek Google. Žalobce byl řádně vyrozuměn o zahájení řízení a konání ústního jednání, byl poučen o možnosti uplatnit svá procesní práva, avšak těchto možností nevyužil – ústního jednání se bez omluvy nezúčastnil, neseznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí ani se k nim nevyjádřil. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl uveden výčet důkazních prostředků. Až v rámci blanketního odvolání žalobce požádal o zaslání kopie spisu nebo jeho podstatných částí, žalobce byl informován, že není povinností správního orgánu zasílat mu části spisu a že se může osobně dostavit nahlížet do spisu. Žalobce zůstal nadále pasivní. Poté, co rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci, žalobce opět požádal o pořízení kopie spisu s tím, že si je osobně vyzvedne, čemuž správní orgán vyhověl. V žalobě pak žalobce namítal, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, podle názoru žalovaného se jednalo o účelovou námitku, žalobce byl opakovaně vyzván k uplatnění svých práv, s podklady pro vydání rozhodnutí měl možnost se seznámit a vyjádřit se k nim. Mapy a fotografie z internetových stránek Google byly pouze podpůrným důkazním prostředkem, učiněné zjištění plyne z listinných důkazů postoupených policií, které byly pořízeny v místě kontroly. Co se týče námítky, že žalobce vozidlo neužil, že ve vozidle pouze seděl na místě řidiče, žalovaný poukázal na to, že v úředním záznamu o přestupku se informace o žalobcem navržené svědkyni nenacházejí, z pořízené fotodokumentace je zřejmé, že ve vozidle seděl pouze žalobce. Svědkyně P. D. figurovala i v jiném případě, ve kterém vystupoval totožný právní zástupce, žalovaný proto důkazní návrh spočívající ve svědecké výpovědi svědkyně považoval za bezpředmětný. Ve skutečnosti se žalobce nacházel ve vozidle sám a na místo kontroly se nemohl dostat jinak než jízdou po zpoplatněné pozemní komunikaci. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016 č. j. 2 As 217/2015-47. K námitce týkající se formy zavinění žalovaný uvedl, že z rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že byl dovozen úmysl nepřímý, formou zavinění je buď úmysl, nebo nedbalost, forma zavinění tak byla ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádně uvedena. Pokud jde o žalobcem namítané důsledky neuvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí, žalovaný je považoval za nedůvodné a spekulativní, forma zavinění není

obligatorním údajem uváděným do evidenční karty řidiče. Žalovaný se nedomníval, že by odůvodnění výše uložené pokuty vykazovalo nedostatky, byť je stručnější, pokuta však byla uložena ve výši při samé spodní hranici trestní sazby. Žalovaný shrnul odůvodnění výše uložené pokuty. Srovnání sankce za jízdu po zpoplatněné komunikaci s jízdou v pražské hromadné dopravě bez platného jízdního dokladu bylo podle žalovaného nepřipadné – zcela se liší sledovaný zájem i společenský význam těchto zájmů, jedná se o odlišné druhy odpovědnosti (správní x soukromoprávní), účel sankce je také odlišný. K námitkám ohledně nesdělení informace o oprávněné úřední osobě, která měla ve věci rozhodovat, žalovaný opět poukázal na praktiky právních zástupců žalobce, kteří tuto námitku často používají, což nasvědčovalo tomu, že se nejednalo o vážně míněný požadavek. Nevyřízení žádosti nezpůsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Žalobci se informace dostalo ve vydaném rozhodnutí, v žalobě nebyla namítána podjatost dané úřední osoby. Žalobce měl možnost své odvolání doplnit, byl správním orgánem vyzván, ať tak učiní, nedoplnění odvolání je jen důsledkem pasivity žalobce. Neznalost oprávněné úřední osoby nemá vliv na doplnění odvolání. Není zřejmé, v čem by mohlo škodit, kdyby se s odvolací argumentací seznámila hypoteticky podjatá osoba, není zřejmé, proč žalobce odvolání nedoplnil, nejednalo se o tzv. překvapivé rozhodnutí, to je spojováno s jinou procesní situací. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

6. Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 7. 8. 2015 v 10:10 hod. bylo na 7. kilometru komunikace R1 ve směru k dálnici D1 zastaveno vozidlo značky B., RZ X, pro podezření, že nemá dálniční kupón, kontrolou bylo zjištěno, že žalobce užil zpoplatněnou komunikaci, aniž by byl uhrazen časový poplatek, na vozidle nebyl vylepen platný dálniční kupón prokazující úhradu časového poplatku. Na místě byl sepsán protokol Oznámení přestupku č. j. KRPA-770-1039/ČJ-2015-000007. Protokol byl následně postoupen Celnímu úřadu pro hlavní město Prahu. Dne 19. 10. 2015 bylo zahájeno správní řízení, žalobce byl vyrozuměn o konání ústního jednání (písemnost č. j. 127132-2/2015-5100000-12. Na ústní jednání konané dne 27. 10. 2015 se žalobce bez omluvy nedostavil. Dne 11. 11. 2015 vydal Celní úřad pro hlavní město Prahu jako správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. 127132-4/2015-5100000-12, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, kterého se úmyslně dopustil tím, že v rozporu s ust. § 21e zákona o pozemních komunikacích dne 7. 8. 2015 v 10:10 hod. při kontrole na zpoplatněné komunikaci Pražský okruh – R1, 7. km ve směru k dálnici D1, neměl na čelním skle vozidla B., RZ X, vylepený 1. díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku pro rok 2015. Podle ust. § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, spolu s odvoláním nebyla předložena plná moc zástupce a odvolání neobsahovalo stanovené náležitosti, žalobce byl tedy vyzván k předložení plné moci zástupce a k doplnění odvolání (usnesení ze dne 22. 12. 2015, č. j. 127132-7/2015-5100000-12). Žalobce doložil plnou moc, odvolání však doplněno nebylo. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 1. 2016, č. j. 3505-2/2016-900000-304.7, bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který

tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

8. Podle § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích *je řidič vozidla v systému časového zpoplatnění povinen uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle.*
9. Podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích *se řidič vozidla v systému časového zpoplatnění dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek.*
10. Podle § 42 a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2015, lze za přestupek podle ust. § 42a odst. 2 písm. a) tohoto zákona uložit pokutu až do výše 100.000,- Kč.
11. K námitkám žalobce týkajícím se toho, že pozemní komunikace nebyla řádně opatřena příslušným dopravním značením, Městský soud v Praze uvádí, že podle ust. § 20 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je zpoplatněnou pozemní komunikací taková pozemní komunikace, kterou určí prováděcí právní předpis a která je označena dopravní značkou označující zpoplatnění. V příloze č. 2 vyhlášky č. 435/2012 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2015, je uveden seznam pozemních komunikací, jejichž užití je zpoplatněno časovým poplatkem, mezi těmito komunikacemi je uvedena také silnice R1 [v úseku Modletice (D1/R1) - Praha, Řepy (exity 76-26)]. Pokud jde o opatření pozemní komunikace příslušným dopravním značením, žalobce namítl jeho absenci až v žalobě, při kontrole ani ve správním řízení tuto skutečnost nezmiňoval. Žalobce neuvedl, jaký vjezd na danou pozemní komunikaci použil, tedy který konkrétní vjezd dle jeho tvrzení nebyl opatřen příslušným značením. Městský soud v Praze je toho názoru, že správnímu orgánu nelze vytýkat, že neprovedl dokazování za účelem ověření, zda byl blíže nespecifikovaný vjezd na pozemní komunikaci R1 řádně opatřen příslušnou dopravní značkou. Po správním orgánu nelze požadovat, aby správní orgán z vlastní iniciativy po zjištění přestupku ověřoval, zda jsou všechny vjezdy na zpoplatněnou pozemní komunikaci opatřeny dopravní značkou označující zpoplatnění. Je třeba vycházet z toho, že pozemní komunikace jsou řádně opatřeny dopravními značkami, jak ukládá právní úprava. Neurčité námitky žalobce nevedou k důvodným pochybnostem o skutkovém stavu věci, které by vyžadovaly další dokazování. Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018 č. j. 7 As 83/2018-43, ve kterém se soud zabýval obdobnou námitkou téhož právního zástupce a kterou posoudil následovně: „*Ve správním řízení a řízení před krajským soudem stěžovatel neuvedl žádné reálné skutečnosti, jež by vzbuzovaly pochybnost o řádném označení předmětného úseku dálnice. Absenci zpoplatnění dálnice nenamítal na místě silniční kontroly. Přírozenou reakcí by však bylo již na tomto místě zdůraznit, že stěžovatel „nepotkal“ dopravní značku značící dálnici. Pokud by tak stěžovatel nechtěl učinit na místě, bylo by logické uplatnění této konkrétní námitky při bezprostředně následujících úkonech ve správním řízení, a to alespoň v odvolání, která stěžovatel podal dvě. Stěžovatel však na věcnou argumentaci rezignoval a spokojil se toliko s obecným konstatováním, že správní orgán neprovedl ve vztahu k řádnému označení pozemní komunikace dokazování. Neupřesnil přitom ani, jaký nájezd na dálnici využil a kde tedy mělo nastat pochybení v označení dálnice jako zpoplatněné pozemní komunikace. Po celou dobu stěžovatel zpochybňuje řádné označení předmětného úseku pouze neurčitými sděleními, aniž by poskytl relevantní informace pro posouzení této skutečnosti. Ve smyslu výše citovaného rozsudku č. j. 2 As 217/2015 - 47, se tak námitka stěžovatele týkající se absence zpoplatnění daného úseku dálnice jeví jako zcela nepravděpodobná a celý jeho postup jako*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

účelová procesní strategie. Správní orgány proto nepochybily, pokud neprovedly dokazování ve vztahu k řádnému označení dálničního úseku příslušnou dopravní značkou, neboť o řádném označení nevznikly žádné důvodné pochybnosti.“

12. Pokud jde o námitku, že popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelný, Městský soud v Praze uvádí, že správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí nejprve uvedl, z jakého přestupku je žalobce uznán vinným, citoval předmětnou skutkovou podstatu [ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích zní: *„Řidič vozidla v systému časového zpoplatnění se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek.“*] a následně popsal skutek, kterým se žalobce přestupku dopustil: *„... jehož se dopustil úmyslně tím, že dne 7. 8. 2015 v 10:10 hodin, při kontrole na zpoplatněné komunikaci Pražský okruh – R1, 7. km ve směru k dálnici D1, neměl na čelním skle vozidla B., RZ: X, vylepený 1. díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku (dále jen „dálniční kupón“) pro rok 2015.“* Součástí správního spisu je fotodokumentace pořízená při kontrole, z fotografií čelního skla vozidla, které žalobce řídil (žalobce se na fotografii nachází na místě řidiče), je zřejmé, že se na něm nenachází kupón prokazující úhradu časového poplatku. Žalobce poplatek za užití pozemní komunikace R1, která je zpoplatněnou pozemní komunikací, neuhradil. Skutečnost, že na čelním skle vozidla není vylepen příslušný kupón, je důkazem toho, že nebyl poplatek za užití zpoplatněné pozemní komunikace uhrazen, proto je tak uvedeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud považuje za jednoznačně specifikované, čeho se žalobce dopustil a jakým skutkem. Z obsahu spisu, výroku ani odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného neplynou jakékoli pochybnosti o tom, že předmětem řízení byla skutečnost, že žalobce užil dne 7. 8. 2015 v 10:10 hod. zpoplatněnou pozemní komunikaci R1 (ke kontrole došlo na 7. km v směru k dálnici D1), aniž by byl uhrazen časový poplatek – bylo zjištěno, že na předním skle vozidla nebyl vylepen příslušný kupón, který by svědčil o úhradě poplatku. Žalobce při kontrole, ve správním řízení ani v žalobě netvrdil, že by časový poplatek uhradil, nepředložil žádný doklad, který by to prokazoval. K přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích dojde tím, že řidič vozidla má zakoupený kupón prokazující úhradu časového poplatku, avšak určený díl kupónu nepřilepí na příslušné místo na vozidle, o takovou situaci se však v daném případě nejednalo, žalobce neměl vylepený 1. díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku, neboť tento kupón neměl vůbec k dispozici. Městský soud v Praze má za to, že tato skutečnost jednoznačně vyplývá z výroku správního orgánu prvního stupně i z obsahu spisu. Z popisu skutku je dále zřejmé místo, kde proběhla kontrola, šlo o zpoplatněnou pozemní komunikaci R1, žalobce se musel na toto místo nějak dostat, tedy musel užít vozidlo v systému časového zpoplatnění. Nejsou dány důvodné pochybnosti o tom, že žalobce porušil ust. § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích a dopustil se přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že žalobce naplnil veškeré znaky skutkové podstaty daného přestupku.
13. Žalobce dále namítal, že je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesrozumitelně vymezeno místo spáchání přestupku, neboť pozemní komunikace R1 od 1. 1. 2016 neexistuje, byla přejmenována na D0. Městský soud v Praze uvádí, že přestupek byl spáchán dne 7. 8. 2015, tedy v době, kdy se předmětná komunikace nazývala R1. Vyhláška č. 345/2012 Sb. byla nahrazena vyhláškou č. 306/2015 Sb., o užívání pozemních

komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, příloha č. 2, která vyjmenovává zpoplatněné pozemní komunikace, nabyla účinnosti dne 1. 1. 2016, v ní je uvedena komunikace D0 v úseku Modletice-Slivenec (exity 76-16). Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je předmětná komunikace vymezena též výrazem „Pražský okruh“, podle názoru Městského soudu v Praze nemůže být pochyb o místě, kde byl spáchán přestupek, který je žalobci kladen za vinu. V době spáchání přestupku se pozemní komunikace, kde k němu došlo, nazývala R1, v té době byla účinná vyhláška č. 345/2012 Sb., tuto právní úpravu tak bylo třeba v posuzované věci aplikovat. Nedošlo ke změně právní úpravy, která by byla pro žalobce příznivější – i nadále je přestupkem užívání vozidla v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek, nezměnila se ani horní hranice trestní sazby. V dané věci nebyl důvod použít pozdější právní úpravu, žalovaný tak nepochybil, když nezměnil specifikaci místa spáchání přestupku a vycházel z právní úpravy účinné v době spáchání přestupku. Pokud jde o odkaz na vyhlášku č. 307/2015 Sb., kterou se mění vyhláška č. 470/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných mýtným, soud uvádí, že odkaz na tuto vyhlášku je nepřipadný, neboť daná vyhláška se vztahuje k mýtnému (podle ust. § 22 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích podléhá úhradě mýtného užití zpoplatněné komunikace vozidly s hmotností vyšší než 3,5 t), nikoli k časovému poplatku.

14. Co se týče námitky žalobce, že mu nebylo umožněno seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, Městský soud v Praze odkazuje na Oznámení o zahájení řízení a vyrozumění účastníka řízení o konání ústního jednání ze dne 5. 10. 2015 č. j. 127132-2/2015-5100000-12, ve kterém byl žalobce mimo jiné obsáhle poučen o svých procesních právech, žalobce byl informován o nařízení ústní jednání, při kterém může uplatnit svá práva a při kterém bude provedeno dokazování listinami založenými ve správním spise. Žalobci bylo též sděleno: „Vzhledem k tomu, že má celní úřad k dispozici potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, bude v případě, že se účastník řízení bez náležité omluvy nebo z důležitého důvodu k ústnímu jednání nedostaví, provedeno dokazování bez přítomnosti účastníka řízení. Po provedeném dokazování bude rozhodnutí ve věci bez dalšího vydáno.“ Toto sdělení bylo žalobci doručeno fikcí dne 19. 10. 2015. Žalobce se bez omluvy k nařízenému ústnímu jednání nedostavil, svých procesních práv nevyužil, k věci se nikterak nevyjádřil, v řízení byl zcela pasivní. Při ústním jednání byl proveden důkaz mapami a fotografiemi z internetových stránek Google, což je zaznamenáno v protokolu o ústním jednání, tyto podklady byly též založeny do spisu. Soud má za to, že žalobce byl dostatečně poučen o svých právech, byl informován o nařízení ústního jednání a seznámen s tím, že po provedeném dokazování bude vydáno rozhodnutí ve věci. Žalobci bylo tedy řádně umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce nebyl dotčen na svých právech. Městský soud v Praze k tomuto poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010 č. j. 5 As 24/2009-65, ve kterém se uvádí: „Nejvyšší správní soud uzavírá, že v kontextu posuzované věci bylo nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění dokazování a že ústní jednání konané dne 10. 12. 2007 mělo vést k vydání rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl stěžovatel poučen o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až po té, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, pročez nelze dospět k závěru, že by došlo k podstatnému porušení

řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].“ I s odkazem na uvedený rozsudek Městský soud v Praze uzavírá, že nedošlo k vadě řízení, pro kterou by bylo na napadené rozhodnutí zrušit. Žalobce byl dostatečně poučen o svých právech, bylo mu umožněno je uplatnit, žalobce však zůstal nečinný, k věci se nevyjádřil, k nařízenému ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil, nevyužil ani možnost nahlížet do správního spisu.

15. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, Městský soud v Praze se k otázce zjišťování, zda předmětná pozemní komunikace byla zpoplatněnou pozemní komunikací, vyjadřoval již výše. Námitky uváděné žalobcem jsou neurčité, žalobce tvrdil, že některý vjezd na komunikaci R1 nebyl opatřen příslušným dopravním značením, žalobce tento vjezd nespecifikoval, danou námitku uplatnil až v žalobě, při kontrole ani ve správním řízení na danou skutečnost nepoukazoval. Správnímu orgánu nelze vytýkat, že neprovedl dokazování ohledně řádného opatření komunikace příslušnou dopravní značkou, nevznikly důvodné pochybnosti ve vztahu k tomu, zda pozemní komunikace R1 byla zpoplatněnou pozemní komunikací. Jak již bylo uvedeno, žalobce nijak nespecifikoval, který vjezd na komunikaci R1 nebyl opatřen dopravní značkou označující zpoplatněnou komunikaci, tuto námitku uplatnil až v žalobě, soud má za to, že za takové situace nelze danou námitku žalobce považovat za věrohodnou, vzbuzující důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu.
16. K návrhu žalobce na provedení důkazu svědeckou výpovědí přítelkyně žalobce, která se údajně nacházela na místě kontroly, Městský soud v Praze uvádí, že z fotodokumentace, která je součástí správního spisu, je zřetelné, že se ve vozidle nacházela pouze jedna osoba (která byla ztotožněna jako žalobce) – na fotografii je zachyceno vozidlo B., RZ X, ve kterém sedí žalobce na místě řidiče, na čelním skle vozidla není vylepen příslušný díl kupónu prokazujícího uhrazení poplatku. O tom, že by se v době kontroly ve vozidle měla nacházet další osoba, nesvědčí ani úřední záznam ze dne 7. 8. 2015, kde v kolonce „*Další svědci*“ není nikdo uveden. V oznámení přestupku ze dne 7. 8. 2015, č. j. KRPA-770-1039/ČJ-2015-000007, je zaznamenáno místo kontroly: „*Pražský okruh-R1, 7 km, ve směru k ulici D1.*“ Z fotografií je patrné, že vozidlo je zastaveno u čtyřproudové komunikace, opatřené mimo jiné světelnými tabulemi, vozidlo bylo zastaveno za tunelem. Je zřejmé, že aby se žalobce dostal na toto místo, musel po dané pozemní komunikaci vozidlo řídit, tedy užít vozidlo v systému časového zpoplatnění. Z uvedených důvodů nemá Městský soud v Praze za to, že by bylo třeba doplňovat v dané věci dokazování, skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně a nejsou o něm důvodné pochybnosti. Tvrzení žalobce učiněná zjištění nezpochybňují, ať už z důvodu, že jsou neurčitá (chybějící dopravní značení), nebo z důvodu, že neodpovídají prokázaným skutečnostem (námitka, že se žalobce ve vozidle nenacházel sám). Městský soud v Praze neprovedl důkaz svědeckou výpovědí přítelkyně žalobce, neboť o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, dokazování není třeba doplňovat, z obsahu spisu vyplývá, že se žalobce ve vozidle nacházel sám, svědkyně tak na místě kontroly zjevně nebyla přítomná. Soud dodává, že provedení daného důkazu žalobce navrhl až v žalobě, v průběhu správního řízení byl nečinný a žádný důkazní návrh neuplatnil. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016 č. j. 2 As 217/2015-47, na který žalobce poukazoval v žalobě, Městský soud v Praze odkazuje na druhou právní větu, kterou žalobce v žalobě nezmínil: „*Jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se*

příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“ O takovou situaci se jedná v daném případě, správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav věci, provedené důkazy vedly k jednoznačnému závěru, že se žalobce dopustil vytýkaného přestupku, žalobcem tvrzené skutečnosti nevzbuzují důvodné pochybnosti o skutkovém stavu zjištěném správním orgánem.

17. Co se týče námitek vztahujících se k otázce zavinění, soud uvádí, že z ust. § 3 zákona o přestupcích vyplývá rozlišování mezi dvěma formami zavinění – úmysl a nedbalost, podstatnými pro konstatování, že se pachatel dopustil přestupku. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo uvedeno, že se žalobce přestupku dopustil úmyslně, takové vymezení formy zavinění ve výroku rozhodnutí je dostatečné a splňuje požadavky ust. § 77 zákona o přestupcích. Městský soud v Praze k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č. j. 7 As 303/2017-39, ve kterém se uvádí: *„Forma zavinění přitom bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku tak není rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost.“* Správní orgán v posuzovaném případě požadavek na uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí splnil. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je pak zřejmé, zda žalobce spáchal přestupek v úmyslu přímém či nepřímém, ačkoli tato skutečnost není v rozhodnutí výslovně uvedena. Správní orgán prvního stupně uvedl: *„Povinnost uhradit poplatek za užití zpoplatněné pozemní komunikace je obecně známá skutečnost, které si účastník řízení jako držitel řidičského oprávnění musel být vědom. Účastník řízení je držitelem řidičského oprávnění, tedy osoba dostatečně poučená o dopravních předpisech, proto má celní úřad za to, že i tato skutečnost mu musela být známa, neboť kromě označení dopravním značením je komunikace R1 uvedena ve vyhlášce, se kterou je účastník řízení jako řidič obeznámen. Proto celní úřad jeho jednání posoudil jako jednání úmyslné, neboť účastník řízení věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.“* Jednalo se tedy o úmysl nepřímý – podle ust. § 4 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích je přestupek spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze dovodit, že správní orgán dospěl k závěru, že žalobce spáchal přestupek v úmyslu nepřímém. Pokud jde o možné negativní důsledky neuvedení toho, že se v daném případě jednalo o úmysl nepřímý, popisované v žalobě, soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí je tato skutečnost zřejmá, podle ust. § 77 zákona o přestupcích postačuje ve výroku rozhodnutí uvést formu zavinění, tedy zda byl přestupek spáchán úmyslně či z nedbalosti, což správní orgán učinil a nepochybil tak. Tvrzené negativní důsledky jsou tak jen spekulací žalobce, výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje všechny náležitosti vyžadované platnou právní úpravou, v tom, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno, že se jednalo o úmysl nepřímý, nelze spatřovat vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Nadto míra zavinění je jasně popsána v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a je z něj seznatelná. Ve své úvaze se správní orgán vyjádřil především k tomu, že žalobci muselo být

jako držiteli řidičského průkazu znalému dopravních předpisů známo, že je povinen uhradit poplatek za užití zpoplatněných pozemních komunikací, rovněž mu muselo být známo, které pozemní komunikace jsou zpoplatněné. I pokud by tedy žalobce příslušné dopravní značení přehlédl, musel z vyhlášky č. 345/2012 Sb. vědět, že se pohybuje po zpoplatněné pozemní komunikaci. Žalobce rovněž musel vědět, zda uhradil časový poplatek. Přesto žalobce užil zpoplatněnou pozemní komunikaci bez uhrazeného časového poplatku – věděl, že svým jednáním může ohrozit zákonem chráněný zájem, byl srozuměn s tím, může dojít k porušení či ohrožení právem chráněného zájmu. Soud považuje úmysl žalobce za prokázaný a danou úvahu správního orgánu za dostatečnou a přezkoumatelnou.

18. Soud má za to, že výši uložené pokuty správní orgán řádně odůvodnil. Podle ust. § 12 zákona o přestupcích se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Tato kritéria byla správním orgánem zvažována. Správní orgán prvního stupně popsal, v čem spatřuje následky daného přestupku, zabýval se mírou zavinění a uvedl, že se žalobce dosud podobného přestupku nedopustil, což hodnotil jako polehčující okolnost. Žalovaný úvahy správního orgánu prvního stupně doplnil, uvedl, že nebyly shledány žádné přitěžující okolnosti, že jde o pokutu uloženou na samé spodní hranici zákonného rozpětí, zabýval se i naplněním materiální stránky přestupku. Závažnost přestupku hodnotil jako nízkou, což bylo promítnuto do výše uložené pokuty. Správní orgán tedy jasně uvedl, že žádné okolnosti nebyly hodnoceny jako přitěžující, naopak jako polehčující byla posouzena skutečnost, že se žalobce dosud podobného přestupku nedopustil. Soud považuje odůvodnění výše pokuty za dostatečné a zcela přezkoumatelné. Pokud jde o srovnání s pokutami ukládanými za přepravu v městské hromadné dopravě v Praze bez platného jízdního dokladu, soud považuje toto srovnání za nepřipadné. Za spáchání přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích může být uložena pokuta až do výše 100.000,- Kč, konkrétní výše pokuty se pak odvíjí od vyhodnocení závažnosti přestupku na základě hledisek uvedených v ust. § 12 zákona o přestupcích. Přírážka hrazená za jízdu bez platného jízdního dokladu v pražské hromadné dopravě je stanovena pevně podmínkami přepravce. Jedná se o zcela odlišné druhy sankcí – v případě přestupku je dána veřejnoprávní odpovědnost, sankce je ukládána na základě zákona, který stanovuje trestní sazbu, v případě jízdy bez jízdenky po Praze se jedná o soukromoprávní odpovědnost vyplývající ze smluvního vztahu mezi přepravcem a přepravovaným, sankce je ukládána na základě přepravních podmínek. Nelze poměřovat výši časového poplatku a sankci uloženou za užití zpoplatněné komunikace bez úhrady tohoto poplatku, od této skutečnosti se výše uložené pokuty neodvíjí, při určování výše sankce je třeba vyhodnotit kritéria uvedená v ust. § 12 zákona o přestupcích, což správní orgán učinil.
19. Pokud jde o námitky týkající se neposkytnutí informace o oprávněných úředních osobách, Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016 č. j. 2 As 161/2016-52, ve kterém se k předmětné námitce uvádí: „*Nejvyšší správní soud tak nesdílí přesvědčení stěžovatele, že nesdělení oprávněné úřední osoby k jeho žádosti představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení*

(dále jen "představený"). Stěžovatel se skutečně dozvěděl o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, až doručením napadeného rozhodnutí, a tudíž mu bylo znemožněno namítnout v průběhu správního řízení její podjatost. Stěžovatel však mohl tuto námitku uplatnit u krajského soudu, tedy nikoliv pouze to, že neměl možnost namítnout podjatost úřední osoby, ta sama o sobě zákonnost rozhodnutí neovlivní, ale měl tvrdit právě skutečnost, že v jeho věci rozhodovala podjatá osoba. To však stěžovatel, jak správně podotkl krajský soud, neučinil. Žalobce v žalobě námitku podjatosti oprávněné úřední osoby neuplatnil. Skutečnost, že mu před vydáním rozhodnutí žalovaného, nebyla sdělena informace o oprávněných úředních osobách, nepředstavuje vadu, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce byl správním orgánem prvního stupně vyzván k doplnění podaného blanketního odvolání a byl informován o následcích nedoplnění náležitostí odvolání ve stanovené lhůtě. Žalobce však odvolání nedoplnil, a tak bylo přistoupeno k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Vydání rozhodnutí tak nelze považovat za překvapivé. Žalobce tvrdil, že by mohly hypoteticky podjaté osoby doplnění odvolání zamlčet či ztratit, toto tvrzení žalobce považuje soud za zcela neopodstatněné, žalobce ani neuvedl, jakým způsobem by k tomuto jednání úředních osob mohlo dojít. I tuto námitku žalobce považuje Městský soud v Praze za nedůvodnou.

20. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 22. srpna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.